

mere er på husene. Der er vel forskelsbehandling.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Der, hvor forskellene er, er jo for de private ejere af udlejningsejendomme. De har jo også måttet forhandle med Københavns Kommune om at blive fri af disse klausuler. De har ikke fået hjælp nogen steder fra. Her må vi vel nok sige, at uanset måske hjælpen ikke er så stor fra det offentlige, så kommer der altså en hjælp til disse organisationer. Det er vel nok i en vis udstrækning rimeligt, at der kommer det. Det er også derfor, jeg ikke har været så bombastisk imod selve lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Annie Lunde Hansen (CD):

Så vil jeg gerne sige til hr. Egil Møller: De private udlejere – her tænker jeg altså på dem, der har udlejningsejendomme – kunne jo også sætte sig ned og lave en aftale med Københavns Kommune og få en eller anden form for rabatordning ved at gå ind og påtage sig et socialt ansvar, altså en forhøjet anvisningsret f.eks., som det nu er sket i denne aftale her.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Det er måske ikke så nemt alligevel for politikerne her i salen at afgøre, hvordan Københavns Kommune vil forhandle med den enkelte ejer af en byejeendom. Jeg tror nok, at Københavns Kommune selv kan finde ud af, hvordan den gør det.

Men alt andet lige står den enkelte private ejer af en udlejningsejendom sværere i forhandlingerne end en stor, samlet organisation, hvor det er meget store beløb, det drejer sig om. Her har kommunen jo så en mulighed for – og kan vel se en fordel i det – også at give en rabat.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Fru Annie Lunde Hansen som ordfører.

Annie Lunde Hansen (CD):

Med dette lovforslag forsøger regeringen at afbøde virkningerne af, at Københavns Kommune i 1996 besluttede at give ejere af ejendomme, som er pålagt hjemfaldspligt, mulighed for at frikøbe sig. Det gjorde kommunen ud fra den betragtning, at det ville være et ganske glimrende pressionsmiddel til at få afhjulpet man-

gelen på penge i kommunens kasse, da kommunen siden 1980 har varslet tilbagekøb af alle ejendomme, hvor fristen var udløbet.

I CD anerkender vi da, at tinglyste klausuler naturligvis skal kunne håndhæves, men der er altså forskel på, om man er en privat kreditor eller et andet privat individ, som har en eller anden rettighed i forhold til andres ejendom, eller man er en offentlig myndighed, som er sat til at varetage almenvellets interesser.

Vi vil da ikke afvise fra CD's side, at disse tilbagekøbsklausuler, som er pålagt en lang række ejendomme, ikke bare i København, men også andre steder i landet, i sin tid kan have været særdeles velbegrundede ud fra ønsket om på et langt senere tidspunkt igen at kunne anvende grundene til et kommunalt formål, f.eks. udvidelse af en vej eller lignende.

Men vi mener, at forløbet, som i sidste ende har ført til dette lovforslag, må betyde, at opførelsen af almene boliger på grunde pålagt hjemfaldspligt for fremtiden forbydes. Det har by- og boligministeren taget med, og det er vi meget tilfredse med i CD.

I CD synes vi nemlig, at udnyttelse af klausulerne til at etablere frikøbsordninger, som alene har til formål på kort sigt at pynte på kommunernes regnskab, ikke er særlig hensigtsmæssigt. Selv om vi anerkender, at det er kommunens ret, behøver vi vel ikke nødvendigvis også at synes om fremgangsmåden.

Jeg er da godt klar over, at Københavns Kommune vil argumentere med, at det vil være økonomisk uforsvarligt ikke at håndhæve klausulerne, og det er selvfølgelig i sidste ende en afvejning af argumenter over for hinanden, men jeg har rent faktisk hørt, at Københavns Kommune gennem mange år oplyste, at klausulerne ikke længere havde reel betydning og kun tænktes brugt ved behov for vejudvidelser og lignende.

Man kan måske endda sige, at de private boligejere, hvor også mange er omfattet af klausulerne, hele tiden har eller i hvert fald burde have vidst, hvilke klausuler der er tilknyttet deres ejendom, men også her mener kommunens adfærd til en vis betænkelighed. Men når vi taler om lejerne i almene boliger, som jo opføres og drives ud fra nogle helt særlige bolig- og socialpolitiske forudsætninger, så må alle da indrømme, at der her er nogle mennesker, som for alvor er taget som gidsler og endda af deres egen kommune. Men nok om det. Man bliver jo